

Bir Kahramanlık Destanı:

Milli Mücadele

BÜYÜK TARRUZ

Metafor
Çocuk

On kitaplık "**Bir Kahramanlık Destanı: Milli Mücadele**" serisinin yayın ve telif hakları Metafor Yayıncılığa aittir.

Yazan

Tuna DURAN

Resimleyen

Murat SEVİNÇ

Sertifika Nu.

49510

BASIM YERİ

Korza Basım

Metafor
Çocuk

Mutlu Mahallesi İmam Alim Sultan Caddesi No:101 MAMAK/ANKARA

Tel: 0 505 442 78 13

www.metaforyayinlari.com

Uluköy

Osman, köy meydanından gelen sesleri duyunca birden koşmaya başladı. Evleri köyün üst kısmında olduğu için meydana olan mesafe biraz uzundu. Evlerine kadar gelen seslerin önemli bir nedeni olmalıydı. Uluköy’de daha önce böyle bir durum olmamıştı. Köyün olduğu yer, ormanların arasındaydı. Dağların arasından zorlu bir yolculuk ile ulaşılan bu köyde yaşayanlar, oldukça sakin kişilerdi. En yakın yer olan Boyabat bile epeyce uzaktı. Sinop’un merkezine gitmek için de yüksek dağları aşmak gerekiyordu. Her ne kadar ormanların içinde de olsa bulunduğu yer pek çok ilin yolları arasında kalıyordu. Çankırı’ya da Sinop’a da buradan gidilebilirdi. Bu yüzden de zaman zaman köye uğrayan kişiler olurdu. Osman da böyle bir durum olduğunu düşündü. Meydana doğru koşarken de hep böyle düşündü. Oysaki meydana gelince çok şaşırıldı. Köyün muhtarı da yaşlıları da çok kızgındı. Peki ama neler oluyordu? Osman’ın kafasındaki bu sorunun cevabı, muhtarın konuşması ile cevap bulacaktı:

–Ağalar! Yiğitler! Hatunlar! Düşman artık kapımızdadır. Karadeniz'e düşman çıkmıştır. İngiliz gemileri de Yunan gemileri de limanlara asker çıkartmışlardır. Pek çok il, köy işgal edilmiştir. Yakında Sinop'a da asker geleceği söylenir. Bu durumda köyümüzü de ilmizi de korumak gerekir.

Muhtarın konuşması Hüseyin Çavuş'un sesiyle birden kesildi:

–Kim bizim vatanımızı alabilirmiş? Bu köy, onlarca şehit vermedi mi? Çavuşoğullarından Mehmet, Bekiroğullarından Bekir, Kadioğullarından Ömer, Bostanlardan Hakkı Çanakale'de şehit düşmedi mi? Başka cephelere koşan nice yiğitler geri dönmeyi düşünmeden savaşmadılar

mı? Şimdi gelenden mi korkacağız? Varsın gelsinler! İŞte bir bacağım sakattır. Tek bacakla da savaŐır, vatanımı korurum.

Osman, Hüseyin Çavuş'un konuşmasını dikkatle dinlemişti. Bir bacağı cephede sakatlanmış, gazi olmuştu. Bu yüzden herkes ona saygı duyardı. Hiçbir zaman bu durumdan yakınmamıştı. Onun konuştuğu hem Osman için hem de diğer yiğitler için çok önemliydi. Bu yüzden de Osman dayanamayıp konuşmaya başladı:

—Ağalar! Hüseyin Çavuş ne derse doğru der. Biz de vatanımız için savaşmaya hazırız. İngiliz değil, dünya karpımıza dayansa ne köyümüzü ne de vatanımızı çiğnetmeyiz.

Osman'ın konuşmasını duyanlar çok mutlu oldular. Böyle gençler olduğu sürece kimsenin vatanı ele geçiremeyeceğini herkes anlamıştı. Anadolu'nun pek çok yeri işgal edilse de her yerde direniş başlamıştı. Böyle cesur kişiler, direnişe öncü olmuştu. İşte Uluköy'ün de böyle öncüleri vardı. Osman da onlardan biriydi. Henüz işgaller yeni başlamışken pontus çetelerinin yerini öğrenmiş, onları yakalatmıştı. Bu yüzden Uluköy'de yaşayanlar onu çok severdi. Eğer çeteler yakalanmasaydı belki de Uluköy yakılıp yıkılabilirdi. Köyün bulunduğu yer, yolların kesiştiği bir noktaydı. Bu yüzden de pontus çeteleri bu yolu kullanarak etrafa dağılmak istiyordu. İngilizlerin gönderdiği silahlarla köylere baskın yapıp çatışma çıkarıyorlardı. Amaçları Karadeniz'den Türkleri çıkarıp yeni bir devlet kurmaktı.

Osman da diğerk köylüleri de ellerinden geleni yapıp bu çetelere karşı mücadele ediyordu. Şimdi meydanda toplanmalarının bir nedeni de buydu. Muhtar yeniden konuşunca olanlar daha da iyi anlaşıldı:

–Son bir haber geldi. Mustafa Kemal Paşa Sinop’a gelecekmiş. Anadolu’da başlayan direnişin başına geçecekmiş. Bu yüzden de onu yakalamak için her yerde pontusçular harekete geçmişler. Biz de bu yüzden toplandık. Dağlarda devriye gezip elimizden geleni yapalım. Sinop’a geçmek isteyenleri durduralım. Silahımız da mermimiz de azdır.

Tam da bu anda Hüseyin Çavuş bir kez daha bağırdı:

–Az da olsa bizimidir! Sen merak etmeyesen muhtar, biz bir olup düşmana duvar oluruz. Haydi yiğitler! Haydi aslanlar!

Hüseyin Çavuş’un bu konuşmasından sonra köyün gençleri silahları alıp yola düştüler. Herkes kendisi için belirlenen yere doğru gidip nöbete başladı. Osman da hemen görev yerine doğru koştu. Onunla birlikte koşan Hüseyin Çavuş birden ona seslendi:

–Hey benim aslanım! Senin gibi yiğitler varken bu vatani kim ele geçirebilir?

Bir süre koştuktan sonra anayolu gören bir yerde durdular. Bu anda Hüseyin Çavuş yeniden konuştu:

–Şu ağacın arkasına siper alalım. Yolu, oradan çok daha iyi görürüz.

Hüseyin Çavuş'un dediği gibi ağacın arkasına geçip nöbete başladılar. Henüz hava kararmadığı için etraf ıslık ıslık oldu. Ağaçların kokusu mis gibi her yanı sarmıştı. Osman da bu kokuları duya duya etrafı izlemeye başlamıştı. Bir süre sonra Hüseyin Çavuş'a seslendi:

–Çavuş, bu Yunanlılar neden buraya gelmişler?

Hüseyin Çavuş kaşlarını çattı. Sonra da konuşmaya başladı:

–Anadolu'yu alacaklarmış. Bu yüzden gelmişler. Bilmezler ki bizde verecek bir karışık bile toprak yoktur. Nâsılsa yakında Mustafa

